

ansporende paa Skuespilkunsten i vort Land. Derfor holder jeg paa Statsstøtte, paa Statsteatret som det, der skal føre an i den gode Smag og alt, hvad der gavner Nationen kunstnerisk set.

Men naar jeg nævner dette, maa jeg tillige pege paa et Spørgsmaal, der mange Gange har været fremme, naar man tidligere har diskuteret det kongelige Teaters Forhold. Det er Provinsens Stilling. Jeg kan godt forstaa, at man i Provinsen har Interesser, der maaske ikke saadan helt og fuldt kan falde sammen med Københavns. Men jeg advarer paa det bestemteste imod alt, hvad der hedder Lokalpatriotisme. Fordi der langt borte i fjernere Egne, f. Eks. i Jylland, findes Mennesker, der maaske aldrig har besøgt det kongelige Teater, er der ikke Spor af Anledning til at sige, at man ikke ønsker det kongelige Teaters Stilling som Stats-scene opretholdt, thi indirekte virker dog denne Scene til Foradling af mangt og meget i vort Land, og mangen, der sidder i sin lille Husmandshytte, har maaske netop kun i Kraft af det kongelige Teaters Virke faaet en Paavirkning, som han ellers ikke vilde have faaet. Man kan ikke maale saa nøjagtigt ud, hvilke praktiske Fordele man direkte har, men sikkert er det, at den nationale Scene øver sin store og heldbringende Indflydelse. Men paa den anden Side vil jeg meget vel indrømme, at Provinsen har et billigt Krav paa, at Personalet ved det kongelige Teater — ofte Kunstnere, der efter at have udmærket sig i Provinsen er gaaet til det kongelige Teaters Scene — ved Lejligheder kan komme ud og spille i Provinsen, helst uden at det skal være forbundet med saa store Udgifter, som det ofte synes at være, idet Kunstneren, der har sin Af-lønning, ikke desto mindre oppebærer et rundeligt Honorar for sin Optræden derude. Der maatte kunne findes en Ordning, der muliggjorde, at Provinsen høstede Gavn af det kongelige Teaters Kunstnere, uden at Udgiften skræmmede. Der er jo Byer, der kan bære en saadan Udgift, men der er andre, der vil have ondt derved, og her burde Kunsten træde i mere direkte Rapport til den paagældende Del af vort Land, saaledes at Provinsen havde større Udbytte deraf. Spørgsmaalet har, som sagt, været fremme mangfoldige Gange, og noget er der blevet gjort i den Henseende, men efter min Mening for lidt.

Under Henvisning til, hvad jeg her har sagt, vil jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag, saaledes som

det principielt fremtræder, til velvillig Drøftelse i det Udvalg, der nu bliver ned-sat. Jeg er ganske vist saa lidt som nogen i Stand til at sige, hvorledes det endelige Resultat vil blive af et saadant Udvalgsarbejde. Men jeg gentager, at det værste, der kan ske, er, at man bibeholder en Ordning, der fra alle Sider erkendes at være uholdbar. Vi maa bort fra denne for at komme over til en ny Ordning, der mere svarer til de Ønsker, som man finansielt og kunstnerisk set maa stille. Jeg haaber ogsaa, at det Udvalg, der skal arbejde med denne Sag, vil se saaledes paa den, og at vi møder her igen ved anden Behandling med et Lovforslag, der, saa vidt jeg ser, maa nærme sig Ministerens, men under alle Omstændigheder med et saadant Lovforslag, at man i Vedtagelsen af det ser en Forbedring af de Forhold, vi i Øjeblikket har. Skulde dette blive Resultatet af den Debat, der finder Sted i Dag og af Udvalgets Arbejde, vil jeg anse det for at være ganske overordentlig heldigt for Kunsten og for den Sags Skyld ogsaa for Statskassen, der utvivlsomt ved en ny Ordning vil blive befriet for Byrder, den hidtil ofte har klaget over. Teatret vilde da, i Stedet for at være et Sted, der stadig klagedes over, og som stadig gav Underskud, blive et Sted, til hvilket man gerne søgte hen med den faste og sikre Tro paa, at Kunstens Tarv var varetaget, og hvis Forhold til Staten var et saadant, at Kunsten bar sig selv uden Statens Tilskud, netop fordi den nye Ordning havde sikret Kunsten frie Hænder og gjort det muligt for den at virke efter sin Bestemmelse.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i Overensstemmelse med de Principper, som er nedlagte i det.

Mads Larsen: Jeg skal begynde med at yde Ministeren en uforbeholden Anerkendelse, fordi han ved Fremsettelsen af dette Forslag til en endelig Ordning af Forholdene ved det kongelige Teater skaber Betingelser for, at hele Spørgsmaalet om Statens Teaterdrift, og hvad dermed staar i Forbindelse, kan blive belyst gennem en offentlig Forhandling her i Salen og derefter undergivet en omhyggelig og grundig Undersøgelse i et Udvalg. For os staar det nemlig saaledes, at man ikke kan og ikke bør opretholde ret meget længere den nuværende Tilstand med dens Sammenblanding af de tre Kunstarter paa den samme Scene, der i en meget lang